

Dobře upečený Slunovrat

Napsal uživatel Lukáš "Vořech" Pokorný
Středa, 15 Červen 2005 04:00

Počasí s námi lidmi pěkně laškuje, řekl bych. Ještě před několika dny mne před zimou chránil kožíšek mé bundy a o kraťasech jsem jen tajně snil. Stěžovat si nemusím, mám takové počasí rád. Za to komentáře na téma teplotní rekordy a hic pod plachtou si na pódiu 26. Slunovratu neodpustili jak vystupující, tak moderátor programu Honza Dobiáš. A tak od pátku do soboty o víkendu 27. - 28.5.2005 mnozí poslouchali z příjemně osvěžujícího bazénu, neboť i letos se festival konal na pardubickém koupališti Cihelna.

Pardubice jsem navštívil letos poprvé. Město i festival tedy mohlo čmárat na mou zatím nepopsanou duši. Cestou ke koupališti jsem se kochal kolemprojíždějícími trolejbusy. A přemítal nad tím, jaké by to asi bylo tento pro mne poněkud neokoukaný

Démonický Alva - Lístek

foto: Bllemby ©

dopravní prostředek řídit. Zavdal jsem si, že to jednou zkusím. To už do začátku festivalu mnoho nezbývalo a já narychlo za prvních tónů Koňaboje stavěl stan na louce před koupalištěm.

Hlavním lákadlem večera měl být **Pavel Bobek** s Lídou Nopovou a kapelou (Miloš a Mikuláš Nop). Potěšil řadu nadšených posluchačů, kteří se zvedli a pod pódiem rozjeli taneční variace na slavné písně (*Lásko, mně ubývá síl, Ved'*
mě dál cestu má

Můj rodný dům

a další). A nebýt slávy a tedy i obecné známosti textů, pak by asi nikdo z Bobkova projevu nic neměl. Podpis stáří byl v artikulaci již, žel, příliš zřejmý.

A tak si dovolím konstatovat, že páteční večer umělecky gradoval energickými [Pouty](#), kteří se nechali podpořit celým sborem, a barevným trampsy laděným folkem

[Lístku](#)

. Obě kapely vysílají do lidí hodně energie a obě hrají na jemné strunky emocí. Pouta už jsou konečně sebranou kapelou, která se posunula do kategorie countryovaný folk. To dělá to dobro

a nově i foukací harmonika. Mají totiž nového člena, Jaroslava Buksu. Lístek zase vsadil na klasiku ze své desky

Den pramenů

, kterou doplnil o "novinku"

Podzimní

a historické

Volání

.

[Koňaboj](#) a [Bezefšeho](#) mi splynuli v jednu změť v kontrastu se zbytkem festivalového klání. Byť Koňaboj je folklórně založená kapela, která víc folkuje než "-klórní". Tedy na srozuměnou: hrají lidovky takovým dynamickým, folkovým způsobem a nijak zvlášť mne neoslovili. Možná jejich vystoupení trpělo nevýhodou první kapely, kdy i ti, co už naslouchali, se spíš snažili vzpamatovat z cesty do Pardubic. Bezefšeho se zaměřují na sluncem ozářené letní, spirituální a vokální vícehlasé písně. Takový "vnouček" Spirituál kvintetu, jen ještě zajímavý a neokoukaný.

Honzou Dobiášem vychvalovaný jam jsem si nenechal ujít. Asi byl letos slabší rok. Vyprovokován byl Blembou (fotografie u tohoto článku) a nakonec přece jen rozdmýchán, hořel do svítání. To naše noční hraní mi přišlo takové váhavé. Až druhý den mi došlo, jak mizerná je tu akustika a že metr od hrající kytary není už slyšet stejně ani nota, natožpak celý akord.

Sobotní dopoledne se stalo zmrzlinovou smrští a Pardubický zámek nám nabídl další nevšední koncert pavího orchestru (a zadarmo). K jedné hodině odpolední jsem už zase seděl před pódiem a poslouchal se sluncem nad hlavou čarujícím na mém

Legenda české popmusic Pavel Bobek

foto: Bllemby ©

krku červené fleky. Toho dne musel zaručeně padnout teplotní rekord a na pódiu to prý bylo ještě horší.

První skutečně hudebně zajímavou kapelou večera byla [Fregata](#) . I zde měla [Tereza Terčová](#) , coby jejich zpěvačka, Superstar na talíři. Vlastně stejně jako

Tereza Ženatá

(

T'N'T

), které jsem poslouchal z chladu bazénu. I když Fregata zní velmi obyčejně, neobyčejný je Terezčin zpěv. Začínám její barvě hlasu přicházet na chuť.

Gradace přicházela s [Hlubokým nedorozumění](#) , jejichž *Blues spokojeného nádražáka* jsem už opěvoval v jiném

[článku](#)

a teď bych propadl jen do soukolí opakujících se frází. Stále mne však neomrzeli, byť je slyším na "každém" rohu. Kdosi podotkl, že hrají podobně jako trampský

[Tempo di vlak](#)

. I ten si tu stříhl svůj koncert a nutno dodat, že Tempo má zase v rychlých písních blízko k dnes již neexistujícímu Magisonu. V něm hrál kdysi dávno jistý "Zubřík". No a tento harmonikářský melodik (s tímto přirovnáním přišel o tři dny později Víťa Troníček na Stopách v Praze) vystřídal v

[Marien](#)

Honzu Troníčka. Právě na Slunovratu s nimi jen po dvou zkouškách odehrál svůj první koncert. Přes Radka Bartoše, kytaristu Marien, se dostáváme ke kapele

Pidilidi

, která mne zaujala svou jemností a romantickou naivitou. Zde jsem se dozvěděl, že Šárka Nováková se několik dní před Slunovratem provdala a nyní ji v médiích budeme muset jmenovat už jako Šárku Fuchsovou. Svatba čeká i zpěvačku

[Jarretů](#)

, která si v občanském průkaze změnila jméno ze Skřivánková na Slavíková. Jak poetické, že?

Hlavní proud koncertů dovyvrhel k **Pacifiku** se sluncem přepáleným Frantou Nedvědem ml., který nahradil loni zesnulého Josefa Blažejovského. Jeden na druhého si přehrávali vtípky o břichatých pupcích a indiánských přezdívkách (některé historky se už prý opakují, ale to já nemohu hodnotit, neboť na vybrané profesionály ze zásady chodím jednou za pět let). S podobnou změnou přišel i Spirituál kvintet. Zemřelého Karla Zicha nahradil bývalý moderátor Country Radia Jiří Holoubek.

Večerem se mihlo ještě několik dalších spíše průměrných těles. Nakonec přišla ze strany pořadatelů taková bomba do tělíček. **Jarmila Šuláková**, věru že 75 let stará paní, plná elánu a

Flereti

, o jejichž folkovosti jsem poněkud zapochyboval. Po záplavě akustických kapel najednou bigbít. A dokonce i Jarreti vynechali ze své produkce písně s nasamplovanými podklady a hráli

Dobře upečený Slunovrat

Napsal uživatel Lukáš "Vořech" Pokorný
Středa, 15 Červen 2005 04:00

převážně dvoukytarové skladby. Což mne překvapilo! O to byl Fleret větší kontrast oproti zbytku festivalového klání. Pod pódiem se nahromadil chumel hlav a kroutících se těl. Rocková diskotéka známých a provařených fleretích songů se hrnula do publika jako divoká voda. A tak Slunovrat začal lidovou písní (Koňaboj) a lidovými motivy i skončil. Diváctvo si vykřičelo několik přídavků, ale co jim to bylo platné. Konec musel někdy přijít.

Na jednu stranu jsem si v té chvíli ticha odechl a na druhé jsem se podíval na několik desítek stránek mých festivalových poznámek, vzpomínek na jeden zvláště horký víkend, ve kterém nechybělo nic z toho, co mám rád. Po dlouhé době se sešel s několika přáteli, letos poprvé jsem si zaplaval, zaposlouchal se do různorodosti hudebně transformovaných lidských myšlenek a emocí a celé to uzavřel jamem s Hlubokým nedorozuměním podpořeným pardubickou folkovou elitou a hromadou trampských hlasivek. Léto letos může přijít, slunce přivítáno j